sed ollid hästi kaswand, tulli se wanna koer teist korda, omma maia taggasi saada. Siis wanna lits tahtis mitte ruumi anda, ja ütles: aia mind wälja, muido ma ep lähhen mitte. Kui sul lust on, siis hakka peal; saaksime nähha, kes woimust saab? jubba noored koerad irwitasid ommade hambadega. Sel wisil piddi se koer, omma hea südame pärrast keige talwe läbbi, oues maggama, ning külmama.

Öppetus.

Ühhe woerale lubba anda ommas maias wallitseda, se ep olle tarkus. Sest kui sinna annad temmale heast südamest sõrme laius ruumi, siis ta tahhab kämli laiust saada. Sest wanna rahwas ütleb nenda: anna sinna lubba kurratil kirikus minna, siis ta tahhab ka räästoli peale minna.

Kaarn ning Rebbane.

Rebbane näggi, et kaarn olli juustutük ärra warrastand ja nokkis selle jure ühhe tamme otsa peale. Temma nälpas keelt ning tulli ta jure ning ütles sibbe keelega: Oh mis kenna lind sinna olled! Oh mis kenna lind sinna olled! Ennä! kuida so sulled hiilgawad päike wasto! — Hea meelega tahhaksin minna ka so laulmist kuulda, siis ma woiksin ennast suurustelda, et ma ollen middagid arrolist näinud ning kuulnud; kes teab, kui sul ilus laulminne on, ehk sind töstetakse lindude kuningaks? kaarn, kes se kitusse jures olli uhkeks sanud, löstis omma kolle healt, ning hüüdis: kra! kra, kra! Jubba juust kukkus mahha, ning rebbane wõttis sedda ärra naermisses, et ta olli ennäl kaarne sulleb ning healt kiitnud agga mitte temma moistust.